

TALEPAPIR

MONICA LYLLOFF

#ENMILLIONSTEMMER

Høring den 11. november i Social- og Indenrigsudvalget

Tak fordi I holder denne høring. Tak fordi jeg er inviteret med. Mit navn er Monica Lyloff. Jeg er en af dem, der kan fortælle historien: Jeg troede systemet virkede, Jeg troede, systemet, greb, hvis jeg faldt. Men jeg blev klogere. For når det handler om handicap, skal du kunne hjælpe dig selv op igen.

Jeg er mor til tre børn med handicap og står her på vegne af en million stemmer, der kæmper for retssikkerhed for mennesker med handicap og psykisk sårbarhed og deres pårørende på tværs af kommunegrænser og på tværs af diagnoser.

For der er ingen retssikkerhed. Og det har der ikke været i mindst 13 år. Det svarer til en generation uden retssikkerhed. En hel generation, der kan være tabt.

I 13 år har kommunerne haft det fulde myndighedsansvar for handicapområdet og er dermed bestiller - udfører - betaler.

Og hvordan er det så gået med det? Tallene og statistikkerne har I hørt om. Men hvem og hvad gemmer sig så bag tallene - både dem i lyset og dem i mørket?

Det er mennesker, mennesker, der blot ønsker sig et liv som alle andre. Mennesker, der ønsker respekt og værdighed, nogle af samfundets mest sårbare mennesker. Mennesker, der ønsker at leve deres liv og ikke kun overleve, fordi de mangler den rigtige hjælp.

Vi har i Enmillionstemmer indsamlet og indsamler stadig vidnesbyrd fra ofrene og vidnerne til den manglende retssikkerhed. De første 474 blev offentliggjort i sidste uge og er også sendt personligt til socialordførerne her i Folketinget.

Vidnesbyrdene viser en mørk side af vores samfund. De viser, at mennesker bliver svigtet, krænket, og diskrimineret - de viser lovbrud og konventionsbrud.

I er nødt til at lytte til stemmerne fra dem, dette handler om. Nu vil jeg nævne nogle af de krænkelser, der foregår rundt om i landet, og jeg vil i den forbindelse nævne nogle af de vidnesbyrd, vi har modtaget:

Mennesker bliver truet af offentlige myndigheder

Forældre til tre børn med autisme skriver:

“Kommunen truede med tvangsfjernelse af det ældste barn, hvis vi ikke underskrev papirerne om frivillig anbringelse. Vi havde søgt om aflastning og tabt arbejdsfortjeneste.”

Mennesker bliver ikke vejledt

Forældre til et barn med handicap skriver:

“Efter 1 års kamp og 2 afslag på aflastning af vores ene barn med handicap, får vi at vide, at vores ansøgning om aflastning er søgt efter en forkert paragraf. Da vi søger med den rigtige paragraf bliver det bevilget. Nu er der så bare 1-1,5 års ventetid på en aflastningsfamilie.”

Mennesker må klage deres ret

Forældre til en ung mand med fysiske og psykiske handicap skriver:

“Vi har, siden vores søn overgik til voksenområdet, haft klaget og anket over 32 afgørelser truffet i vores kommune. Vi har i Ankestyrelsen fået medhold i 30 ud af de 32 sager.”

Mennesker tør ikke klage deres ret

En mor til 2 børn med vidtgående handicap og udviklingshæmning skriver:

"Min mand og jeg fik at vide, at det er konfliktoptrappende at klage. Hvis vi bare accepterede, at vi ikke kunne få alt og droppede kampen imod kommunen, så ville det hele blive meget bedre."

Mennesker må flytte efter hjælp, eller tør ikke flytte af frygt for at miste den

En bonusfar til en pige med autisme og ADD skriver:

"Da min kone og jeg skulle købe hus sammen, turde vi ikke flytte ud af kommunen af frygt for, at datteren skulle miste sin plads i specialskolen – også selv om vi flyttede tættere på."

Mennesker får frataget eller ændret i deres hjælp uden en faglig begrundelse

Forældre til en multihandicappet datter skriver:

"Da min svært multihandicappede datter blev 18 år, forsøgte kommunen at sende hende på botilbud, trods hendes klare ønske om at blive boende hjemme. Da dette ikke lykkedes nedsatte kommunen hendes samlede livsnødvendige hjælp med 80%, UDEN begrundelse."

Mennesker bliver syge af deres møde med systemet

En enlig handicappet skriver:

"Jeg er 31 år. Med den forværring af mit helbred systemet har forvoldt, er jeg for syg til at stifte familie, for syg til at finde og have en kæreste, for syg til at vedligeholde kontakten med de fleste af mine venner."

Mennesker bliver udsat for nedværdigende behandling

En voksen kørestolsbruger med over 18 diagnoser skriver:

"Visitatoren kom uanmeldt og gik ind i mit hjem sammen med hjemmeplejen. Hun gik med mig i bad. Alt foregik uden bisidder. Uden at nogen havde fortalt, hvad der

skulle ske eller med mit samtykke. Der kom bogstaveligt talt et fremmede menneske ind fra gaden og gik med mig i bad.”

Mennesker med handicap er skyldige i deres problemer, indtil de har bevist det modsatte

En mor til en datter med autisme og angst skriver:

“Det værste er, at jeg som mor altid har fået skylden for min datters angst, og altid er blevet mistænkeliggjort af kommunen, indtil en psykolog modbeviste alle beskyldninger efter 6 års mistrivsel hos datter.”

Dette er blot et lille hjørne, men viser tydeligt, at FN's Handicapkonvention overtrædes. At helt grundlæggende retssikkerhedsprincipper overtrædes. At tallene i sig selv ikke viser det ægte billede. For billedet er meget værre.

Vi kan ikke vente på en evaluering. Der skal handles nu.

For at hjælpe jer i gang, har vi fremsat borgerforslaget med titlen “Handicapområdet skal væk fra kommunerne”.

Det må stå lysende klart, at det var en stor fejl at overlade magten til kommunerne i 2007.

Lappeløsningernes tid er forbi. Der kan ikke sættes flere små plastre på det åbne kraniebrud.

Vi skal have gjort op med den vilkårlighed, der gennemsyrrer området. Der skal være lige muligheder uanset, hvor man bor. Vi skal have området ud af 98 kasser.

Vi skal have området tættere på fagligheden. Der skal ske en opdeling af ansvaret for området: Der skal sikres en faglig visitation: Inddrag eventuelt VISO i den tanke. Det vil kræve en omorganisering af VISO og af den nuværende brug af VISO.

Lad dem visitere til rette specialiserede myndighed/tilbud med rette faglige viden, som er tilgængeligt for borgere i hele landet og ikke kun for dem med det rette postnummer. Giv regionerne muligheden for at drive de tilbud.

Sidst men ikke mindst og vigtigst: Få økonomien adskilt fra visitationen, driften og sagsbehandlingen og ud af de 98 kasser, hvor det lige nu ikke er muligt at gennemskue, hvor mange penge, der egentlig går til hjælp til mennesker med handicap.

En strukturændring er en langsigtet investering, og er ikke den endelige løsning men vil være forudsætningen for, at alle andre nødvendige ændringer vil have effekt. Det vil være en investering i menneskers livskvalitet og en investering rent samfundsøkonomisk.

Husk - det handler om mennesker. Vi ønsker bare at modtage den rigtige hjælp, når vi eller vores pårørende rammes af et handicap eller psykisk sårbarhed. Husk, alle kan få brug for hjælp.

#enmillionstemmer drømmer om at nedlægge sig selv, når politikerne har sikret, at mennesker med handicap og psykisk sårbarhed og deres pårørende får den rigtige hjælp efter behov. Bevægelsen er alene blevet til, fordi systemet har glemt, hvem det er til for.

Et sidste citat:

“Vi ønskede os allermest, at vi kunne sende en opsigelse omkring samarbejde til kommunen! - men det kan vi ikke, vi er afhængige af hjælp.” Hilsen en pårørende

TAK